

Да сам оптужен за ратне злочине, више бих волео да ми суде у Србији него у Хагу. Да сам осуђен, радије бих робијао у Шведској него у Забели.

Логично би било да и држави исто то одговара: њен сам током суђења, док сам законски невин, а једва чека да ме се отараси ако сам крив. Ниједна озбиљна земља на свету не би препустила свог неосуђеног грађанина неком страном субјекту на милост и немилост, нити би оклевала да се ратосиља оних својих држављана који су доказани крвници.

Министар Расим Љајић гледа на ову ситуацију потпуно супротно. Као председник Националног савета за сарадњу с Хашким трибуналом најдиректније је учествовао у испоручивању бројних грађана, а сада, кад су осуђени, предлаже Бан Ки Муну да нам их Трибунал испоручи назад како би казну служили у Србији.

Неће бити да је супруга Веселина Шљиванчанина на то мислила кад је поручила председнику Србије: "Тадићу, врати ми мужа!" Додуше, породицама хашких осуђеника свакако би било лакше да их обилазе у Пожаревцу или Нишу. Али, ако је то главни мотив Љајића и његових коалиционих партнера, онда је доста слаб. Наиме, од пара које би потошила на издржавање окривљених (храна, смештај, хигијена...) држава би комотно могла да обезбеди њиховим породицама да их посећују једном недељно, ма где да робијају.

Да ли би хашки осуђеници имали "лабавији" третман иза српских решетака, него што га имају иза холандских? Опет, тешко! Државни руководиоци, они исти које Серж Брамерц постројава због серија на РТС-у и јавних коментара хашких пресуда, сигурно не би смели ни да достављају цигарете Небојши Павковићу, а камоли да му издржавање казне олакшају на неки конкретнији начин. Уосталом, у писму генералном секретару УН-а Бан Ки Муну министар Љајић јасно тврди да Србија гарантовано неће никога помиловати, или му икако другачије мењати статус, без одобрења Трибунала.

Из ког год разлога да се Србија заинтересовала за хашке осуђенике – закаснила је. За своје грађане држава мора да се залаже док су невини, или макар неосуђени. Поготово што се за невинне српске грађане нескривено интересује једна друга држава, Хрватска, која им малтене поклања Јадранско тако-лепо-тако-близу море. И једна квазидржава, Бајденова омиљена "Косова", која непрестано размишља о оно мало наших сународника што је преостало доле – како да и њих отера. Кад вас зову на летовање у државу која вас тужи за геноцид, а која је претходно протерала, опљачкала или побила стотине хиљада ваших земљака, помоћ, савет или препорука отаџбине вам је више него добродошла. Кад вам Хашим Тачи поклања трактор, пошто вам је претходно отео бубрег, помоћ отаџбине вам је неопходна. Али, кад вас Хаг већ осуди (а осуди вас, у принципу, чим вас и оптужи, мада касније може и да коригује пресуду – повећањем казне), брига отаџбине је можда утешна, али је потпуно бескорисна.